

ki je je manjkalo Evropecu, utrujenemu od logične posledstvenosti in zveze in teže v mislih in čuvstvih. V Japoncih se je našla slučajnost, nepričakovanost, mila prirodna realnost brez evropskega zagrizenega realizma. In tako je sedanja naivna realnost v evropski umetnosti japonska in kot taka zopet — teoretična.

Da bi se iznebili teoretizma, slikarske načitanosti in preračunjenosti, da bi mogli ustvarjati z ono preprosto otroško radostjo in vnemo, ki edina daje človeškemu delu pečat poezije, zahajajo sedanji slikarji tja, kjer se še dela s srcem in čuvstvom, tja, kjer zaljubljen v zemljo preobrača kmet brazdo svoje njive, kjer ponosen na svoje konje bolj nego na vse na svetu drdra kmetiški fant po cesti, kjer verujoč v Boga-Križanega s pobožnostjo rezlja vaški podobar razpelo, da potem moli pred delom svojih rok. Daleč od civilizacije, v Karpatske gore je šel Schwaiger. Tam se je pobratil s kmetiškimi umetniki, ki so iz vej, grč in gob rezljali pipe, konjičke, ribe in možičke. Oni so jih rezljali, on pa jih je slikal. In potem je poslušal zvečer v krčmi vse strašne lasoježne pravljice tako dolgo, da je sam veroval vanje. Nato pa je upodobil vso to prirodno in narodno fantastiko verno in neznansko odkritosrčno. Za njim je prišel iz Slovaške Uprka s svojim poljanskim solncem in širokoustnimi slovaškimi kmetiškimi barvami; tam gori visoko, v osrčju hladne Finlandije pa samuje ob jezeru Tusula morebiti eden največjih modernega slikarstva, Gallén, in govori s svojimi slikami v Evropo tako mogočno, kakor da bi ves narod vstajal in pričenal govoriti svoja razodetja.

(Konec prih.)

Potovanje.

Po širni zemlji moja misel gre —
saj nosijo peruti jo lahke —
iz mesta v vas in iz doline v goro,
ko sleme se zagrinja ji v blestečo zoro.

Razgleda tamkaj se na vse strani
in v želji vroči mi zahrepeni,
da bi kot solnce se na svet razlila,
ga poljubila, zanj se izčutila . . .

E. Gangl.

